

Sygn. akt: I C 615/16 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 kwietnia 2017 roku

Sąd Rejonowy w Człuchowie I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSR Marek Osowicki
Protokolant:	stażysta Paulina Barwińska

po rozpoznaniu w dniu 4 kwietnia 2017 roku w Człuchowie

sprawy z powództwa Banku (...) S. A. z siedzibą w W.

przeciwko G. K.

o zapłatę

- zasądza od pozwanego G. K. na rzecz powoda Banku (...) S. A. z siedzibą w W. kwotę 1. 480,70 zł (jeden tysiąc czterysta osiemdziesiąt złotych siedemdziesiąt groszy),
- zasądza od pozwanego G. K. na rzecz powoda Banku (...) S. A. z siedzibą w W. kwotę 2.667,00 zł (dwa tysiące sześćset sześćdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu,
- nakazuje ściągnąć od powoda Banku (...) S. A. z siedzibą w W. na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Człuchowie kwotę 169,00 zł (sto sześćdziesiąt dziewięć złotych) tytułem kosztów sądowych,
- w pozostałym zakresie powództwo umarza.

Pobrano opłatę kancelaryjną

w kwocie zł – w znakach

opłaty sądowej naklejonych

na wniosku.

Sygn. akt I C 615/16 upr.

UZASADNIENIE

Powód Bank (...) S.A. z siedzibą w W. wniósł do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie pozew przeciwko G. K. o zapłatę kwoty 6 455,70 zł oraz o zasądzenie kosztów procesu, do rozpoznania w elektronicznym postępowaniu upominawczym.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż pozwana zawarła z (...) Bank (...) S.A. w dniu 04 stycznia 2013 roku umowę o kredyt (...) w kwocie 6 455,70 zł. W dniu 30 kwietnia 2015 roku Bank (...) S.A. połączył się z (...) Bank (...) S.A.

i zmienił nazwę na Bank (...) S.A. Powód podkreślił, iż podejmował próby zmierzające do ugodowego rozwiązania sporu, jednak pozwana nie wywiązała się z zobowiązania.

W dniu 21 lipca 2016 roku Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie wydał w sprawie VI Nc-e 1013564/16 nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym uwzględniający powództwo w całości.

Pozwana G. K. w ustawowym terminie złożyła sprzeciw od nakazu zapłaty i wniosła o oddalenie powództwa w całości. W uzasadnieniu sprzeciwu pozwana wskazała, iż zawarła z powodem porozumienie.

Wobec skutecznego wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty, Referendarz Sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie postanowieniem z dnia 15 września 2016 roku przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego w Człuchowie.

Powód w piśmie procesowym z dnia 09 listopada 2016 roku ograniczył swoje żądanie o kwotę 4 975,00 zł z uwagi na spłatę zadłużenia w tej wysokości, i podtrzymał powództwo w pozostałym zakresie to jest co do kwoty 1 480,70 zł.

Pozwana G. K. w piśmie procesowym z dnia 30 stycznia 2017 roku zakwestionowała powództwo w całości. Podniosła zarzut przedawnienia roszczenia, wskazując, iż umowa zawarta została w dniu 04 stycznia 2013 roku, natomiast powództwo w niniejszej sprawie zostało wniesione w dniu 14 czerwca 2016 roku. Nadto pozwana wskazała, iż powód nie wykazał swojego roszczenia, nie przedłożył żadnych dowodów w celu wykazania w jakim zakresie ogranicza swoje żądanie, a nadto, że zawarta została ugoda pozasądowa, w oparciu o którą powód zobowiązał się nie dochodzić swojego roszczenia na drodze postępowania sądowego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 04 stycznia 2013 roku (...) Bank (...) S.A. z siedzibą w W. zawarł z G. K. umowę o kredyt w (...) nr (...), w ramach której kredytodawca udzielił kredytobiorcy kredyt w kwocie 10 600,00 zł, na okres 12 miesięcy, przy czym okres kredytowania miał ulegać co rok automatycznie przedłużeniu na dotychczasowych warunkach na kolejne 12 miesięcy.

(dowód: umowa o kredyt z dnia 04/01/2013r. k. 15-19)

W dniu 30 kwietnia 2015 roku Bank (...) S.A. połączył się z (...) Bank (...) S.A. w trybie art. 495 § 1 pkt 1 k.s.h. przez przeniesienie całego majątku (...) Bank (...) S.A. na rzecz Banku (...) S.A., jednocześnie Bank kontynuował swoją działalność pod nazwą Bank (...) S.A.

(dowód: odpis pełny z rejestru przedsiębiorców powoda k. 22-32)

Powód pismem z dnia 17 maja 2016 roku poinformował pozwaną, iż jest zobowiązana z przedmiotowej umowy kredytu wobec Banku na kwotę 6 455,70 zł, jednocześnie wezwał ją do zapłacenia tej kwoty do dnia 24 maja 2016 roku.

(dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 17/05/2016r. k. 20)

Już po wniesieniu niniejszej sprawy do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie, strony zawarły w dniu 11 sierpnia 2016 roku porozumienie, w którym zadłużenie pozwanej określono na łączną kwotę 8 337,51 zł. W ramach przedmiotowego porozumienia pozwana zobowiązała się zapłacić na rzecz powoda kwotę 2 305,00 zł do dnia 12 lipca 2016 roku. Nadto spłatę części zadłużenia rozłożono na 3 miesięczne raty w kwotach: 1 171,14 zł, 860,12 zł oraz 731,39 zł, płatnych do 12-go dnia każdego miesiąca, począwszy od 12 sierpnia 2016 roku, przy czym wskazano, iż po spłacie powyższej kwoty część zobowiązania w kwocie 3 269,86 zł oraz wszelkie ewentualne kwoty dodatkowe naliczone po dniu wejścia w życie porozumienia ulegną umorzeniu przez powoda z dniem spłaty ostatniej raty miesięcznej.

(dowód: porozumienie z dnia 11/08/2016r. k. 51-52)

Pozwana G. K. na poczet zadłużenia wpłaciła kwoty: 200,00 zł w dniu 14 czerwca 2016 roku, 400,00 zł w dniu 04 lipca 2016 roku, 2 305,00 zł w dniu 12 lipca 2016 roku, 1 200,00 zł w dniu 10 sierpnia 2016 roku oraz 870,00 zł w dniu 13 września 2016 roku.

(bezsporne)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie pozwana przyznała, iż łączyła ją z pierwotnym wierzycielem przedmiotowa umowa kredytu, na podstawie której była zobowiązana wobec Banku, jednak z uwagi na zawarcie z powodem porozumienia pozasądowego zakwestionowała powództwo w całości. Pozwana nadto wywodziła, iż powództwo jest niewykazane oraz podniosła zarzut przedawnienia roszczenia, który to zarzut należało rozstrzygnąć w pierwszej kolejności.

Zgodnie z art. 118 k.c., jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. Przy czym bieg przedawnienia rozpoczyna się **od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne**. Jeżeli wymagalność roszczenia zależy od podjęcia określonej czynności przez uprawnionego, bieg terminu rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie (art. 120 § 1 k.c.).

Istotną w niniejszej sprawie jest okoliczność, że do zastosowania trzyletniego terminu przedawnienia nie jest wymagane, aby obie strony stosunku prawnego, z którego wywodzi się roszczenie majątkowe, prowadziły działalność gospodarczą. Wystarczy, że działalność gospodarczą prowadzi tylko strona dochodząca roszczenia, które wiąże się z tą działalnością.

Bezspornym jest, iż pozwana zawarła z podmiotem (...) Bank (...) S.A. umowę o kredyt w (...), w związku z czym do niniejszej sprawy zastosowanie ma 3-letni termin przedawnienia przedmiotowego roszczenia. Jak wynika z przedstawionego przez powoda materiału dowodowego, umowa o kredyt w (...) zawarta została w dniu 04 stycznia 2013 roku, przy czym – jak wynika z treści pozwu wniesionego w elektronicznym postępowaniu upominawczym – dochodzona pozwem kwota stała się wymagalna z dniem 31 marca 2015 roku (dowód: umowa o kredyt w (...)) k. 15-19, nadto porównaj: wydruk pozwu k. 2).

Zauważyć należy, iż pozwana podnosząc zarzut przedawnienia roszczenia wskazała, iż termin ten rozpoczął bieg z dniem zawarcia przedmiotowej umowy o kredyt tj. w dniu 04 stycznia 2013 roku. Podkreślenia wymaga jednak fakt, iż termin przedawnienia roszczenia rozpoczyna swój bieg od dnia, w którym roszczenie to stało się wymagalne. W niniejszej sprawie dochodzone roszczenie stało się wymagalne w dniu 31 marca 2015 roku i od tego dnia należy liczyć 3-letni termin przedawnienia roszczenia.

Z uwagi na fakt, iż pozew w niniejszej sprawie wniesiony został do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie w dniu 14 czerwca 2016 roku, a więc przed upływem 3-letniego terminu od dnia wymagalności roszczenia, a nadto pozwana nie wykazała, aby jej zobowiązanie stało się wymagalne w dniu 04 stycznia 2013 roku, brak jest podstaw do uwzględnienia podniesionego przez pozwaną zarzutu przedawnienia roszczenia.

Niezależnie od podniesionego przez pozwaną zarzutu przedawnienia, pozwana zakwestionowała powództwo również co do zasady z uwagi na zawarcie z powodem porozumienia pozasądowego, w treści którego powód zobowiązał się nie dochodzić swojego roszczenia na drodze postępowania sądowego. Podkreślała także, iż powód nie wykazał wysokości dochodzonego żądania oraz wysokości spłaconego przez pozwaną zobowiązania.

W tym miejscu wskazać należy, iż powód – przed rozpoczęciem wyznaczonej na dzień 21 lutego 2017 roku rozprawy – ograniczył swoje żądanie do kwoty 1 480,70 zł (porównaj: pismo procesowe powoda k. 9-10), podnosząc, iż

pozwana uiściła na poczet dochodzonego w niniejszej sprawie roszczenia łącznie kwotę 4 975,00 zł, w związku z czym powództwo w zakresie tej kwoty zostało umorzone.

Podkreślenia wymaga fakt, iż pozwana powinna udowodnić swoje twierdzenia, tym bardziej, że to ona kwestionowała wysokość dochodzonego roszczenia, oraz powództwo co do zasady w związku z zawarciem z powodem porozumienia pozasądowego. Winna więc zatem wykazać, że porozumienie, na które się powołuje, zostało z powodem zawarte, w jakiej kwocie uregulowała świadczenie wynikające z przedmiotowej umowy o kredyt, a także czy w związku z zawarciem porozumienia powód zobowiązał się do wycofania niniejszej sprawy. Zgodnie bowiem z art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne, tym bardziej, że ciężar dowodu pozostaje w ścisłym związku z problematyką procesową dowodów i spełnia dwie zasadnicze funkcje. Po pierwsze dynamizuje postępowanie dowodowe w systemie obowiązywania zasady sporności (kontradiktoryjności) w procesie, a po drugie określa wynik merytoryczny sporu (sprawy) w sytuacji krytycznej, gdy strona nie udowodni faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. K. Piasecki, Kodeks cywilny. Księga pierwsza. Część ogólna. Komentarz, Zakamycze, 2003 r.). Oznacza to zatem, że Sąd tylko wyjątkowo winien ingerować w przebieg postępowania dowodowego dopuszczając dowody z urzędu, które to uprawnienie wynika z treści przepisu art. 232 k.p.c. Zgodnie bowiem z przyjętą linią orzecniczą obowiązek wskazania dowodów, potrzebnych dla rozstrzygnięcia sprawy, obciąża przede wszystkim strony (por. wyrok Sądu Najwyższego z 24 października 1996 r., III CKN 6/96, OSNC 1997/3/29), ponieważ Sąd został wyposażony jedynie w uprawnienie, a nie obowiązek, dopuszczenia dalszych jeszcze, nie wskazanych przez żadną ze stron, dowodów, kierując się przy tym własną oceną, czy zebrany w sprawie materiał jest – czy też nie jest – dostateczny do jej rozstrzygnięcia (art. 316 § 1 in principio k.p.c.). Dlatego też Sąd powinien korzystać z przewidzianego w art. 232 zd. 2 k.p.c. uprawnienia powściągliwie i z umiarem, pamiętając, że taka inicjatywa należy przede wszystkim do samych stron i że cały rozpoznany spór jest ich sprawą, a nie sądu.

W niniejszej sprawie pozwana przyznała, iż zawarła z powodem umowę kredytu, z tytułu której należności dochodzi powód. Zanegowała jednak powództwo zarówno co do zasady, jak i co do wysokości, twierdząc iż zawarła z powodem porozumienie, w którym powód zobowiązał się nie dochodzić roszczenia wynikającego z umowy o kredyt na drodze postępowania sądowego, a także że powód nie wykazał wysokości dochodzonego roszczenia.

Jednak w tej sprawie pozwana nie wykazała swoich twierdzeń. Nie stawiała się na żadnej z dwóch wyznaczonych rozpraw, nie zaproponowała również jakiegokolwiek materiału dowodowego na potwierdzenie podnoszonych przez siebie okoliczności. Co więcej cały materiał dowodowy, który znajduje się w aktach niniejszej sprawy, przedłożony został przez powoda. W materiale tym znajduje się również przedmiotowe porozumienie z dnia 11 sierpnia 2016 roku, na które prawdopodobnie powołuje się pozwana (dowód: k. 51-52). Z treści tego porozumienia wynika, iż pozwana uznała roszczenie wynikające z umowy o kredyt w łącznej kwocie 8 337,51 zł, jednocześnie zobowiązała się zapłacić na rzecz powoda kwotę 2 305,00 zł do dnia 12 lipca 2016 roku, a spłatę części zadłużenia rozłożono na 3 miesięczne raty w kwotach: 1 171,14 zł, 860,12 zł oraz 731,39 zł, płatnych do 12-go dnia każdego miesiąca, począwszy od 12 sierpnia 2016 roku, przy czym wskazano, iż po spłacie powyższej kwoty część zobowiązania w kwocie 3 269,86 zł oraz wszelkie ewentualne kwoty dodatkowe naliczone po dniu wejścia w życie porozumienia ulegną umorzeniu przez powoda z dniem spłaty ostatniej raty miesięcznej. W porozumieniu tym zastrzeżono także, że nie wywiązanie się przez pozwaną z postanowień porozumienia, w szczególności brak zapłaty rat w ustalonym terminie, spowoduje unieważnienie porozumienia bez pisemnego poinformowania, przy czym w trakcie obowiązywania tego porozumienia powód nie podejmie działań egzekucyjnych dotyczących zobowiązań pozwanej. Dodatkowo wskazać należy, iż powód wywodził w treści pisma procesowego powoda z dnia 30 stycznia 2017 roku, iż pozwana dokonała wpłat na poczet dochodzonego roszczenia w kwotach: 200,00 zł w dniu 14 czerwca 2016 roku, 400,00 zł w dniu 04 lipca 2016 roku, 2 305,00 zł w dniu 12 lipca 2016 roku, 1 200,00 zł w dniu 10 sierpnia 2016 roku oraz 870,00 zł w dniu 13 września 2016 roku.

Mając na uwadze powyższe, zauważyć należy, iż pozwana dokonując wpłaty kwoty 870,00 zł w dniu 13 września 2016 roku, nie wywiązała się z treści zawartego z powodem porozumienia. Kwotę tę bowiem uiściła już po upływie ustalonego w porozumieniu terminu tj. po dniu 12 września 2016 roku. Pozwana – powołując się na zawarte z powodem porozumienie – winna wykazać, iż warunki wynikające z tego porozumienia zostały przez nią spełnione, w

szczególności, że dokonała wpłat rat na poczet dochodzonego zobowiązania w terminach określonych w porozumieniu. Pozwana natomiast nie zaproponowała jakiegokolwiek materiału dowodowego na poparcie swoich twierdzeń, dlatego też w ocenie Sądu zebrany w niniejszej sprawie materiał dowodowy uzasadnia żądanie strony powodowej.

Wobec powyższego Sąd uznał żądanie powoda i zasądził od pozwanej na jego rzecz kwotę 1 480,70 zł.

O kosztach postępowania orzeczono na mocy art. 98 k.p.c., przyjmując, że do niezbędnych kosztów po stronie powoda należą: opłata sądowa od pozwu w kwocie 250,00 zł, koszty zastępstwa procesowego w kwocie 2 400,00 zł – na mocy § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. poz. 507) oraz 17,00 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Z uwagi na fakt, iż opłata sądowa od pozwu nie została przez powoda uiszczona w całości, na mocy art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz.U. z 2016r. poz. 623) orzeczono o ściągnięciu od powoda na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w Człuchowie kwoty 169,00 zł.